

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/21/2019
Identifikačné číslo spisu: 7018200479
Dátum vydania rozhodnutia: 02.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7018200479.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: KOMFOS Prešov, s.r.o., so sídlom Ľubochnianska 2, 080 06 Ľubotice, IČO: 36 454 184, zastúpeného advokátom JUDr. Slavomírom Kučmášom, so sídlom Plynárenská 1, 071 01 Michalovce, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie - útvar inšpekcie ochrany ovzdušia, so sídlom Grösslingová 5, 811 09 Bratislava, IČO: 00 156 906, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2395000318/1070-1893/Šte zo dňa 05.02.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/50/2018-22 zo dňa 22. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“, „správny súd“) rozsudkom č.k. 7S/50/2018-22 zo dňa 22.05.2019 zamietol podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2395000318/1070-1893/Šte zo dňa 05.02.2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Správny súd súčasne účastníkom konania nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Predmetom preskúmania pred správnym súdom bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Košice (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 23 954 050 17/7595-34457/Ulb zo dňa 06.11.2017 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“). Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta za kontrolou zistené nedodržanie legislatívneho ustanovenia zákona č. 286/2009 Z.z. o

fluórovaných skleníkových plynov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 286/2009 Z.z.“) vykonanou dňa 27.04.2017, podľa ustanovenia § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 286/2009 Z.z. vo výške 7 000,- EUR, za správny delikt podľa § 12 písm. n/ zákona 286/2009 Z.z. z dôvodu, že žalobca ako prevádzkovateľ na chladiacom zariadení CHZ1 obsahom fluórovaného skleníkového plynu (ďalej len „F-plyny“) v množstve 705,89 ton ekvivalentu CO₂ nezabezpečil, aby od roku 2015 bolo toto zariadenie vybavené systémom detekcie úniku, čo predstavovalo porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 286/2009 Z.z.

3. V napadnutom rozsudku krajský súd s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1, § 12 písm. n/, § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 286/2009 Z.z. a čl. 5 ods. 1, čl. 2 bod. 20 a bod. 29 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 517/2014 o fluórovaných skleníkových plynov zo 16. apríla 2014 (ďalej len „nariadenie č. 517/2014“) konštatoval, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že kontrolou u žalobkyne, ktorá bola vykonaná inšpektorom SIŽP-IŽP Košice dňa 27.04.2017, ktorej výsledky sú uvedené v Protokole o výsledku kontroly č. 53/2017, bolo zistené porušenie povinnosti žalobcu, ktorý je vlastníkom a prevádzkovateľom chladiacich zariadení obsahujúcich fluórované skleníkové plyny R 404A, a to na tom skutkovom základe, že na zariadení CHZ1 s obsahom chladiiva R 404A v množstve 180 kg, čo je v prepočte 705,89 ton ekvivalentu CO₂, nebol nainštalovaný systém detekcie úniku, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o F-plynoch v nadväznosti na čl. 5 ods. 1 nariadenia č. 517/2014.

4. Žalobné námietky boli založené na tvrdení, že žiadny právny predpis „nestanovuje presný postup alebo systém ako má po technickej stránke predmetná „detekcia úniku“ vyzerat' alebo nepredpisuje presné technické normy podľa ktorých by mala byť inštalovaná.“ Na základe uvedeného žalobca zastával názor, že samotná kontrola zníženia tlaku v chladiacom zariadení, by samo osebe signalizovalo nesprávne fungovanie predmetného zariadenia, a teda aj nadmerný únik F-plynov, čo bolo postačujúce na dostatočnú prevenciu. Keďže zo strany žalobcu bolo zariadenie pravidelne kontrolované, v prípade zníženia tlaku by automaticky signalizovalo, t.j. aj „detekovalo“ únik F-plynu a tým z jej strany bola ochrana životného prostredia pred nepriaznivým následkom únikom F-plynov absolútne zabezpečená.

5. S vyššie uvedenou argumentáciou žalobkyne sa krajský súd nestotožnil, pričom poukázal na citáciu bodu 17. rozsudku, kde právna úprava exaktne stanovuje, čo sa rozumie pod „systémom detekcie úniku“ v zmysle čl. 5 ods. 1 nariadenia č. 517/2014. Z uvedeného predpisu vyplýva, že sa jedná o kalibrovaný mechanický, elektrický alebo elektronický prístroj na zisťovanie úniku fluórovaných skleníkových plynov, ktorý po takomto zistení varuje prevádzkovateľa, ktorý je potrebný mať nainštalovaný. Keďže táto povinnosť splnená nebola, správny orgán rozhodol o správnom delikte v súlade s vyššie citovanou právnou úpravou.

6. Ďalšou žalobnou námietkou bola skutočnosť, že v iných prípadoch zistení nedostatkov, pri obdobnej kontrole rovnako ako u žalobcu, správny orgán neuložil pokutu, ale umožnil kontrolovaným subjektom odstrániť zistený nedostatok a pokutu už potom neukladal. Keďže správny orgán takto nepostupoval aj v prípade žalobkyne, táto má za to, že došlo k porušeniu základných zásad a ustanovení správneho konania, a to najmä zásady rovnakého zaobchádzania a zásady zákonnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje na bod 7. rozsudku, hlavne na obligatórnu povinnosť správneho orgánu, podľa ktorej „nie je na rozhodnutí správneho orgánu, či danému subjektu uloží, resp. neuloží pokutu za uvedené porušenie, nakoľko táto povinnosť správneho orgánu vyplýva priamo zo zákona“. Nemožno opomenúť skutočnosť, že žalobca vo svojom vyjadrení k podkladom pre rozhodnutie v rámci správneho konania uznal svoje pochybenie, ktoré následne napravil montážou systému detekcie úniku, o čom informoval správny orgán listom zo dňa 16.08.2017. Takéto konanie však nemôže exkulpovať žalobcu z už spáchaného deliktu o to viac, ak sa takéhoto konania dopúšťal v rozpore s platnými právnymi predpismi po dobu dlhšiu ako dva roky (od roku 2015). Ani tvrdenie žalobcu o tom, že v obdobných prípadoch správny orgán rozhodoval rozdielne, ako to bolo v prípade žalobcu, sa v konaní nepreukázalo. Je potrebné spomenúť, že takýto charakter žalobných námietok nemohol spôsobiť zásah do subjektívnych práv žalobcu, ak správny orgán neprekročil svoju diskrečnú právomoc pri ukladaní sankcií, čo sa v danom prípade nestalo.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

7. Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorý navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím zruší a vráti žalovanému na ďalšie konanie, eventuálne zruší rozsudok krajského súdu a vec vráti na nové konanie a zároveň zaviazal žalovaného voči žalobcovi na náhradu trov konania vrátane kasačného konania.

8. Sťažovateľ dôvod kasačnej sťažnosti odvodzoval od ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a konštatoval, že si je vedomý, že z jeho strany došlo k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 286/2009 Z.z. v nadväznosti na čl. 5 ods. 1 nariadenia č. 517/2014, pričom zdôraznil, že v súlade s uvedenými predpismi boli u žalobcu vykonávané kontroly pravidelne štyrikrát ročne a porušenia zákonných povinností na úseku ochrany životného prostredia zo strany žalobcu neboli preukázané.

9. Napriek uvedenému žalobca po uložení pokuty žalovanému oznámil, že z jeho strany došlo k neúmyselnému opomenutiu povinnosti montáže systému detekcie úniku F-plynov a okamžite uvedený nedostatok odstránil a príslušné zariadenie namontoval. Podľa sťažovateľa mal byť jeho aktívny prístup, a to, že dovedy nikdy neporušil žiadnu povinnosť na úseku ochrany životného prostredia žalovaným zohľadnené, s tým, že žalovaný mal aj inú možnosť ako udelenie pokuty, ktoré žalobca považuje za krajný prostriedok riešenia zo strany žalovaného.

10. Sťažovateľ taktiež namietal, že žalovaný porušil zásadu rovnakého zaobchádzania a zásadu zákonnosti, nakoľko v obdobných prípadoch postupoval inak - neuložil pokutu, s čím sa krajský súd nevysporiadal.

11. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný podaním z 06.09.2019, v ktorom zotrval na skutkovom a právnom posúdení veci a dôvodoch uvedených v napadnutom rozhodnutí a v plnom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom správneho súdu, preto žiadal, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Konanie na kasačnom súde

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na jej podanie (ustanovenie § 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku správneho súdu, administratívneho spisu, preskúmaného rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu kasačný súd zistil, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobcu podanom proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, ktorým mu bola uložená pokuta podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona 286/2009 Z.z. vo výške 7 000,- EUR za správny delikt podľa § 12 písm. n/ zákona 286/2009 Z.z., preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom v rámci kasačného konania skúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z pohľadu či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú

správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

14. Kasačný súd v súvislosti s dôvodmi kasačnej sťažnosti konštatuje, že tieto sú identické so žalobnými dôvodmi.

15. Kasačný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou ani úlohou správneho súdu nie je zisťovať alebo ustáľovať skutkový stav či nanovo vyhodnocovať dôkazy vykonané v konaní pred správnym orgánom. Naopak jeho úlohou je posúdiť okrem iného to či prvostupňový, či odvolací správny orgán postupovali pri zisťovaní skutkového stavu zákonným spôsobom, nasledovali pritom pravidlá logického uvažovania a či riadne popisali svoje hodnotiace úvahy. Podľa ustálenej súdnej judikatúry (viď. napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21 alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžo/5/2009, sp.zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

16. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP) musí kasačný súd zdôrazniť, že právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku, ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku. Doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 286/2009 Z.z. účinného v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu, žalovaného a správneho súdu, prevádzkovateľ zariadenia je povinný zabezpečiť požiadavky podľa osobitného predpisu a zabezpečiť dodatočné opatrenia, aby nedochádzalo k nadlimitným únikom fluórovaných skleníkových plynov.

18. Podľa § 12 písm. n/ zákona č. 286/2009 Z.z. účinného v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu, žalovaného a správneho súdu, správneho deliktu sa dopustí fyzická osoba podnikateľ alebo právnická osoba, ktorá nezabezpečí inštaláciu systému detekcie úniku a jeho kontrolu podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 286/2009 Z.z. účinného v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu, žalovaného a správneho súdu, inšpekcia uloží pokutu od 7 000 eur do 99 600 eur za správne delikty uvedené v § 12 písm. a/ , g/ , m/ alebo písm. n/ .

20. Podľa čl. 2 bod. 20 a bod. 29 nariadenia č. 517/2014 na účely tohto nariadenia sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov: „inštalácia“ je spojenie dvoch alebo viacerých kusov zariadenia alebo okruhov, ktoré obsahujú alebo sú navrhnuté tak, aby obsahovali fluórované skleníkové plyny, na účely montáže systému na mieste, kde sa bude prevádzkovať, ktorá zahŕňa spojenie plynového vedenia systému, aby vznikol úplný okruh bez ohľadu na potrebu naplnenia systému po montáži; „systém detekcie úniku“ je kalibrovaný mechanický, elektrický alebo elektronický prístroj na zisťovanie úniku fluórovaných

skleníkových plynov, ktorý po takomto zistení varuje prevádzkovateľa;

21. Podľa čl. 5 ods. 1 nariadenia č. 517/2014 prevádzkovateľa zariadení uvedených v článku 4 ods. 2 písm. a/ až d/, ktoré obsahujú fluórované skleníkové plyny v množstve 500 ton ekvivalentu CO₂ alebo vo väčšom množstve, zabezpečia, aby boli tieto zariadenia vybavené systémom detekcie úniku, ktorý prevádzkovateľa alebo servisnú spoločnosť upozorní na akýkoľvek únik.

22. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa nezaoberal žalobným dôvodom týkajúcim sa primeranosti sankcie, ktorá mu bola uložená prvostupňovým správnym orgánom a potvrdená žalovaným uvádza, že z odseku 22. v spojení s odsekom 7. napadnutého rozsudku je zrejmé, že sa správny súd v nadväznosti na konštatovania z napadnutého rozhodnutia uvedeným zaoberal, keď konštatoval, že „Takéto konanie však nemôže exkulovať žalobkyňu z už spáchaného deliktu o to viac, ak sa takéhoto konania dopúšťala v rozpore s platnými právnymi predpismi po dobu dlhšiu ako dva roky (od roku 2015)“.

23. K sťažnostnému argumentu, že žalovaný mal aj inú možnosť ako udelenie pokuty, kasačný súd stotožňujúc sa so závermi správneho súdu s poukazom na § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 286/2009 Z.z. konštatuje, že v danom prípade sa jednalo o sankciu za správny delikt, za spáchanie ktorého bol žalobca ako právnická osoba objektívne zodpovedný, bez ohľadu na zavinenie, teda či došlo k neúmyselnému opomenutiu alebo k úmyselnému zanedbaníu povinnosti vyplývajúcej mu z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 286/2009 Z.z. a nariadenia č. 517/2014. Splnenie povinnosti vybaviť chladiace zariadenie CHZ1 s obsahom fluórovaného skleníkového plynu v množstve 705,89 ton ekvivalentu CO₂ systémom detekcie úniku podľa § 4 ods. 1 zákona č. 286/2009 Z.z. v spojení s čl. 5 ods. 1 nariadenia č. 517/2014 žalobca nezabezpečil od r. 2015, čím naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 12 písm. n/ zákona 286/2009 Z.z., za ktorý orgán verejnej správy ukladá sankciu ustanovenú § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 286/2009 Z.z., pričom žalovaný nemal zákonnú možnosť pokutu uložiť, ale bola to jeho povinnosť, keď ako jedinú formu sankcie zákon ustanovoval sankciu finančnú, a to v rozsahu v ňom uvedenom. Uvedené jasne vyplýva zo zákonodarcom použitej formulácie „uložiť“, nie „môže uložiť“. Pre právne posúdenie veci správnym orgánom bolo irelevantné, či príslušné orgány pri predchádzajúcich kontrolách (štyrikrát ročne ako tvrdil sťažovateľ) únik plynu zistili. Táto skutočnosť nemohla byť relevantným argumentom pre neuloženie sankcie.

24. Podľa kasačného súdu správny súd bezchybne vyhodnotil ako správne, že žalovaným potvrdeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bola žalobcovi uložená pokuta na spodnej hranici zákonom (účinným v čase skutku a rozhodovania správnych orgánov) stanoveného rozpätia, keď správne orgány jednoznačne zohľadnili neúmyselné opomenutie povinnosti, okamžité odstránenie nedostatku montážou príslušného zariadenia, skutočnosť, že správne deliktu nepredchádzalo zo strany žalobcu porušenie žiadnej povinnosti na úseku ochrany životného prostredia, ako okolnosti podstatné pre určenie výšky sankcie uvádzané žalobcom v žalobe a opakovane aj v kasačnej sťažnosti.

25. K namietanému porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a zásady zákonnosti, keď žalovaný mal v obdobných prípadoch postupovať bez uloženia pokuty, s čím sa krajský súd podľa žalobcu nevysporiadal, je z odseku 22. napadnutého rozsudku zreteľné, že správny súd sa uvedeným zaoberal, avšak „tvrdenie žalobkyne o tom, že v obdobných prípadoch správny orgán rozhodoval rozdielne, ako to bolo v prípade žalobkyne, sa v konaní nepreukázalo“. K danému kasačný súd dodáva, že žalobca ani v kasačnom konaní žiadnym spôsobom uvedené tvrdenie nepreukázal a žalovaný vo svojich vyjadreniach takého tvrdenie negoval.

26. Podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 286/2009 Z.z. účinného v čase rozhodovania kasačného súdu, inšpekcia uloží pokutu od 5 000 eur do 99 600 eur za správne delikty uvedené v § 12 písm. a/ , g/ alebo v písm. n/ .

27. Kasačný súd zistil, že s účinnosťou od 01.01.2020 došlo k zmene právnej úpravy v súvislosti so sadzbou, v rámci ktorej môže správny orgán podľa zákona č. 286/2009 Z.z. určiť výšku sankcie za dotknutý správny delikt.

28. V nadväznosti na uvedené kasačný súd konštatuje, že v súdnom prieskume má vo vzťahu k výške sankcie moderačnú právomoc výlučne správny súd za splnenia zákonnej podmienky, že k zmene právnej úpravy, v prospech delikventa dôjde najneskôr v čase konania a rozhodovania správneho súdu. V prejednávanej veci došlo k prijatiu právnej úpravy priaznivejšej pre žalobcu v čase konania a rozhodovania kasačného súdu, preto neboli splnené podmienky pre aplikáciu moderačného práva správnym súdom podľa § 198 ods. 1 SSP, keď kasačný súd ako súd rozhodujúci v súdnom prieskume o mimoriadnych opravných prostriedkoch, bez moderačnej kompetencie nemohol, pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti žalobcu na túto právnu skutočnosť prihliadať, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky na zrušenie rozhodnutia správneho súdu a aplikáciu moderačného oprávnenia správneho súdu.

29. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by zostalo na kasačnom súde, preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako bezpredmetné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, žalobca - sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nevzniklo. Kasačný súd nezistil splnenie zákonných podmienok pre postup súdu pri náhrade trov kasačného konania podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.